raasikse aea eest minu taki külgi putk-
se perast kiwisse jäiwa, ka sina oles
sihatsese jäänu kui ma mite sinu ei
oles (endele) haidan; selleperast ära kaegu ka
ära pageda sös wäid sina ka selle sam
taki külgi putmise läbi kiwisse saia;
aga muidu kui sa ende rahul olemist
minu wastu näitat sös saab sinul
minu mann ää elu olema. – kellekist
asjast ei pea sulle puudust olema.
Mina ole sinuga wäega ästerahu
aga röömu ei wöi mina mite
tunda sest mul ei ole söat sehen.
Nüid alla küsk novrik uskmatalt:
„Kos om sös siu söa?" „Minu söat sa
mite röömusta ei saa, kos oles sul
wöi kui suur tahtmine olu teda
röömuta." Ütel jälle wana hallike
„Ütle sös ära kos om siu söa et ma
kah tää, sös wöi ma ometagi

kaeda, ek saa ma wäte teda röömus-
ta?" Küsk jälle novrik. „Noh sös ma
ütle ära, – miu söa om sääl sellemu
sanna usse sehen." Ütel wanake kawa
laste. Nüid jäi novrik rahu. Se wana
meheke käis ega päew kadust ära
ega ommuku läits, ja öhtu tuli.
Kui ta nüid jälle ära oli minnu
wät novrik lille, ja muid ilusitu
asju ja ehit sanna usse nönda ära
et ega üits oles pidanu selle üle röö-
mustama; aga wanake, kui ta
jälle öhtu kodu tuli, wangut pääd
ja ütel: „Sääl sanna usse sehen
peab nüid minu söa olema, ei
miu novrikake sie oli pal as petus."
Novrik jäi kurwas, ja ütel ~~ja~~ pallelden
wanale: „Noh ütle sös ommetagi
miule kun siu söa om, sös wöi
ma teda ommeta röömusta; aga